

Sygn. akt I C 390/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Anna Brenk

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2022 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa Skarb Państwa-Prezydent Miasta L.

przeciwko A. B. i K. J.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej Gminy L.

o eksmisję i zapłatę

wniosku powoda o podjęcie zawieszzonego postępowania

i z urzędu w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia:

1. odmówić podjęcia zawieszzonego postępowania;
2. umorzyć postępowanie;
3. nie obciążać powoda na rzecz pozwanej kosztami procesu;
4. przyznać radcy prawnemu A. F. od Skarbu Państwa–Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 519 zł (pięćset dziewiętnaście złotych) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanej A. B. z urzędu;
5. nieuiszczone wydatki przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 listopada 2018 r., sprecyzowanym dnia 7 stycznia 2019 r., Skarb Państwa-Prezydent Miasta L., zastępowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, domagał się nakazania pozwanym A. B. i K. J. opróżnienia z rzeczy ich prawa reprezentujących nieruchomości będącej własnością powoda, stanowiącej lokal mieszkalny położony w L. przy ul. (...) i zasądzenia na jego rzecz solidarnie kwoty 1224,76 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości za okres od 12 lipca 2018 r. do 30 września 2018 r. (pozew k. 3-5; pismo k. 20-21).

W toku procesu powód rozszerzył powództwo o zapłatę: pismem z dnia 23 grudnia 2019 r. żądając zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 5394,22 zł a pismem z dnia 20 kwietnia 2021 r. kwoty 5946,96 zł (pismo k. 139-141 i k. 255-257).

Pismem z dnia 17 stycznia 2022 r. powód poinformował, że pozwana nie zajmuje z małoletnim pozwanym lokalu mieszkalnego i dokonała częściowej spłaty zaległości i jej aktualne zadłużenie opiewa na kwotę 1299,90 zł należności głównej plus 188,55 zł odsetek (pismo k. 357).

Zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2022 r. - wobec treści pisma z dnia 17 stycznia 2022 r. - zobowiązano pełnomocnika powoda do wskazania aktualnego stanowiska w przedmiocie żądania pozwu (także rozszerzonego), precyzyjnego określenia, czy popiera powództwo w zakresie: nakazania pozwanym opróżnienia lokalu przy ul. (...) w L., jeżeli tak, to w jakim zakresie; zapłaty 5946,96 zł – jeżeli tak, to określenia, jakie kwoty i z jakiego tytułu (w tym co do jakich okresów, czy stanowią one opłaty eksploatacyjne, odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości) składają się na wymienioną kwotę, jeżeli zaś domaga się zasądzenia innej kwoty to określenia, jakie kwoty i z jakiego tytułu (w tym co do jakich okresów, czy stanowią one opłaty eksploatacyjne, odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości) składają się na nią i w jaki sposób i jakie wpłaty pozwanej zostały zarachowane na uprzednio występujące zadłużenie oraz, czy cofa powództwo w części niepopieranej (ze zrzeczeniem, bez zrzeczenia się roszczenia) – pod rygorem zawieszenia postępowania (zarządzenie k. 367).

Pismem z dnia 15 lutego 2022 r. powód, działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, poinformował, że cofa pozew w zakresie zobowiązania pozwanych do opróżnienia lokalu, opuszczenia nieruchomości i jej wydania - bez zrzeczenia się roszczenia. Wskazał, że po ponownym przeanalizowaniu dokumentacji księgowej popiera wniosek o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 5146,96 zł plus odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z zestawieniami zawartymi w pozwie i jego rozszerzeniach, tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda za okres od 12 lipca 2018 r. do 7 lutego 2020 r. oraz niezapłaconych opłat eksploatacyjnych. Cofnął pozew w zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych z tym związanych ponad kwotę 5146,96 zł z odsetkami za opóźnienie, ze zrzeczeniem się roszczenia. Podał, że pozwana dokonała wpłat w wysokości 500 zł i 300 zł, które zostały zarachowane na opłaty eksploatacyjne kolejno za okres od lipca do listopada 2018 r. oraz za listopad i grudzień 2018 r. (pismo k. 395-396).

Postanowieniem z dnia 4 marca 2022 r. na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawieszono postępowanie (k. 397).

Pismem z dnia 16 maja 2022 r. powód, zastępowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, powtórzył, że cofa pozew w zakresie zobowiązania pozwanych do opróżnienia lokalu, opuszczenia nieruchomości i jej wydania, co następuje bez zrzeczenia się roszczenia, ponieważ nie jest w stanie stwierdzić, czy pozwana nie zajmie ponownie lokalu. Podał, że popiera pozew w zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda szczegółowo wymienionych 19 kwot (w tym 14 z opisanymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dat dziennych i 1 z takimi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa), składających się na należność główną 5518,40 zł „wraz z odsetkami za okresy wskazane powyżej od kwot wskazanych powyżej”. Oświadczył, że cofa pozew w zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych z tym związanych ponad kwotę 5518,40 zł, ze zrzeczeniem się roszczenia. Poinformował, że pozwana dokonała wpłat w wysokości 500 zł i 300 zł, które zostały zarachowane na opłaty eksploatacyjne kolejno za okres od lipca do listopada 2018 r. oraz za listopad i grudzień 2018 r. (pismo k. 408-410).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania nie zasługuje na uwzględnienie a w konsekwencji postępowanie w sprawie należało umorzyć.

Stosownie do treści art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna. Ponadto powód winien wskazać fakty (poprzednio - przytoczyć okoliczności faktyczne), uzasadniające żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Wymaganie w postaci dokładnego określenia żądania zmierza do ścisłego i jednoznacznego określenia przedmiotu osądzenia i zakresu udzielenia ochrony prawnej. Przez dokładne określenie żądania pozwu, powód określa treść oczekiwanego rozstrzygnięcia sporu i poza wyznaczeniem granic rozpatrywania sprawy przez sąd, stanowi

jednocześnie punkt odniesienia dla oceny przez sąd stanowisk stron wobec treści powództwa (zob. - za Tadeuszem Żyżnowskim [w:], Komentarz do art. 187 Kodeksu postępowania cywilnego, baza Lex 2013 - Paweł Czepiel, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., III CZP 165/06, Przegląd Sądowy 2008, nr 7-8, s. 209 i powołana tam literatura i Andrzej Koziółkiewicz, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 listopada 2007 r., I ACa 569/04, Palestra 2010, nr 9-10, s. 297-304 oraz powołana tam literatura). Bez względu na zakres, w jakim przedmiot procesu znajdzie odzwierciedlenie w akcie jurysdykcyjnym, treść i istota określonego żądania wywierają wpływ na treść merytorycznego rozstrzygnięcia w postaci zasądzenia, ustalenia lub ukształtowania.

O tym, jaki jest przedmiot sprawy, decyduje przede wszystkim pozew – to, co zostało w nim zgłoszone jako roszczenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2014 r., V CSK 71/14, baza Legalis). Przepis art. 321 § 1 k.p.c. daje wyraz m.in. tradycyjnej zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami żądania powództwa. Zgodnie z tym przepisem sąd ma obowiązek orzec negatywnie lub pozytywnie o tym żądaniu. Samo pojęcie żądania określa art. 187 § 1 k.p.c., stanowiąc, że pozew powinien m.in. zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Sąd powinien dbać o prawidłowe sformułowanie żądania pozwu, aby wiadomy był zakres rozpoznania i orzekania w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r., III CZP 80/07, baza Legalis – nr 87056).

W sprawach o roszczenia pieniężne wymóg z art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. oznacza, że obowiązkiem powoda jest precyzyjne i jednoznaczne określenia kwoty, jakiej zasądzenia domaga się w sprawie, która musi znajdować uzasadnienie w okolicznościach faktycznych. Powód zgłaszając świadczenie pieniężne winien bezwarunkowo podać o zasądzenie jakiej konkretnie kwoty wnosi i poprzeć swoje żądanie faktami. Jeżeli pozew jest w tym zakresie dotknięty brakiem, nie zawiera jednoznacznego określenia żądanej kwoty lub występują w nim nieścisłości co do zakresu żądania, podlega uzupełnieniu w trybie art. 130 § 1 k.p.c., a jeśli brak nie zostanie usunięty, obowiązkiem przewodniczącego w myśl art. 130 § 2 k.p.c. jest zwrot pozwu (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 sierpnia 2014 r., I ACz 628/14, baza Legalis - nr 1241192). Jeżeli natomiast braki takie zostaną dostrzeżone po nadaniu sprawie biegu, powód powinien być wezwany do ich usunięcia pod rygorem zawieszenia postępowania, gdyż niewykonanie tego zarządzenia uniemożliwi merytoryczne rozpoznanie sporu (art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.). Dokładne określenie żądania powinno bezwarunkowo nastąpić w pozwie bądź w piśmie uzupełniającym braki. Nie jest możliwe, by sąd na podstawie złożonych dokumentów, depozycji stron czy zeznań świadków ustalał, o jakie należności i kiedy wymagalne może chodzić a okoliczność ta nie może być badana w merytorycznym rozstrzygnięciu. Przyjęcie, że opisany brak winien skutkować oddaleniem powództwa, poddawałoby w wątpliwość, co do czego sąd pierwszej instancji orzekłby o niezasadności żądania. W przypadku, gdy żądaniem pozwu objęta jest kwota stanowiąca sumę poszczególnych należności, w tym okresowych, powód powinien wskazać sposób jej wyliczenia, tj. jakie kwoty, za jaki okres i z jakiego tytułu zostały naliczone. W przeciwnym razie żądanie nie jest dokładnie określone, gdyż nie wiadomo, jakich roszczeń w istocie dochodzi powód, jak zostały one wyliczone, jakiego okresu dotyczą, co nie tylko uniemożliwi w razie sporu ocenę ich zasadności, ale również w przyszłości granic powagi rzeczy osądzonej czy częściowego zaspokojenia (skoro nie będzie wiadomo, co do jakich roszczeń żądanie zostało uwzględnione bądź oddalone, a następnie – zaspokojone). Brak ten uniemożliwia nadanie biegu sprawie (tzn. rozstrzygnięcie o żądaniu), nie jest takim, który może co najwyżej skutkować oddaleniem powództwa. Gdyby sąd orzekł o niezasadności żądania, bez precyzyjnej wiedzy, jakich należności powód zażądał, w razie wytoczenia kolejnego powództwa o takie same należności, nie sposób byłoby wykluczyć, że w nowym pozwie powód żąda innych należności niż te, których wcześniej dochodził, a tylko ich kwota jest identyczna. Innymi słowy: brak pewnej wiedzy, co do tego, jakich należności powód rzeczywiście zażądał, w razie wytoczenia kolejnego powództwa o te same należności, wyłącza należyte ustalenie, czy zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Nie można ani uznać, ani wykluczyć, że kolejnym powództwem strona żąda innych należności niż te, których wcześniej dochodziła.

Analiza przedmiotu postępowania i okoliczności sprawy, w tym przez pryzmat stanowiska pozwanej, twierdzącej, że w części regulowała ona należności związane z zajmowaniem przez nią lokalu przy ul. (...) w L., w świetle oświadczenia powoda z dnia 17 stycznia 2022 r. prowadziła do jednoznacznego wniosku, iż na jej gruncie niezbędne jest wezwanie inicjującego sprawę do sprecyzowania żądania pozwu, wskutek czego złożył on pismo z dnia 15 lutego 2022 r. W piśmie

tym powód nie dookreślił w sposób dostateczny żądania i nie sprecyzował, co składa się na dochodzoną kwotę 5146,96 zł – różną od podanych poprzednio – w pozwie 1224,76 zł, następnie 5394,22 zł, potem 5946,96 zł, następnie 1299,90 zł – jakie poszczególne kwoty, dochodzone z jakiego tytułu, w oparciu o jaką podstawę faktyczną i prawną - jakie kwoty i z jakiego tytułu (w tym co do jakich okresów, czy stanowią one opłaty eksploatacyjne, odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości) składają się na nią i w jaki sposób i jakie wpłaty pozwanej zostały zarachowane na uprzednio występujące zadłużenie, odwołując się do uprzednio składanych pism i oględnie wskazując na zarachowanie wpłat 500 zł i 300 zł na opłaty eksploatacyjne od lipca do grudnia 2018 r. Takiemu sprecyzowaniu nie czyni zadość także kolejne – wniesione już po zawieszeniu postępowania – pismo. Choć powód obecnie wymienił kwoty, składające się na aktualne żądanie pozwu w wysokości 5518,40 zł i wywiódł – choć co do niektórych oględnie, jak np. 3,63 zł - z jakiego tytułu są dochodzone, to jednak nie nawiązał szerzej do okoliczności ważkich dla możliwości ich określenia a następnie zweryfikowania. Nie jest przy tym tak, że wynikają one jasno i czytelnie ze złożonych wcześniej zestawień czy faktur a w piśmie powód nie wskazał w tym zakresie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Znamienne, że opis poszczególnych wartości stanowi kompilację dotychczas złożonych pism, nie wiadomo, skąd wynikają różnice w podawaniu jako dochodzone kolejnych kwot. Pomiędzy uprzednio złożonymi pismami zawierającymi żądanie, w tym w zakresie opłat eksploatacyjnych zachodzą przy tym niewyjaśnione i niepodlegające wytłumaczeniu sprzeczności. I tak powód nie dostrzegł, że w piśmie opatrzonym datą 16 kwietnia 2021 r. żądał zasądzenia kwoty 5946,96 zł, w piśmie z dnia 15 lutego 2022 r. kwoty 5146,96 zł i cofnął pozew w zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych z tym związanych ponad kwotę 5146,96 zł z odsetkami za opóźnienie, ze zrzeczeniem się roszczenia, natomiast pismem z dnia 16 maja 2022 r. zażądał zasądzenia sumy 5518,40 zł „wraz z odsetkami za okresy wskazane powyżej od kwot wskazanych powyżej”, jednocześnie oświadczając, że cofa pozew w zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych z tym związanych ponad kwotę 5518,40 zł, ze zrzeczeniem się roszczenia. Taki sposób sformułowania roszczenia i mnożenie różnych (w tym po kilku rozszerzeniach a potem cofnięciach powództwa) żądań uniemożliwia Sądowi ustalenie, zapłaty jakiej kwoty w istocie domaga się powód i jej weryfikację a pozwanej, powołującej się na dokonywanie wpłat, odniesienie się do treści roszczenia. Zestawienie treści kolejnych pism powoda, zawierających różne i oderwane od siebie żądania (w tym zwłaszcza, gdy zważy się na cofnięcie powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 5146,96 zł a w następnym piśmie domaganie się zasądzenia 5518,40 zł i zrzeczenie się kwoty ją przekraczającej - co przecież nastąpiło już wcześniej przy zrzeczeniu się roszczenia ponad kwotę 5146,96 zł), uniemożliwia sądowi dalsze procedowanie.

W tym stanie rzeczy żądanie nadal nie jest dokładnie określone - nie wiadomo, jakich roszczeń w istocie dochodzi powód, jak i dlaczego w ten sposób zostały one wyliczone, co – wobec sporu - uniemożliwia nie tylko ocenę ich zasadności, ale w przyszłości granic powagi rzeczy osądzonej czy częściowego zaspokojenia. Nie będzie wszak wiadomo, co do jakich roszczeń żądanie zostało uwzględnione bądź oddalone, a następnie – zaspokojone a pozwani, przy braku przedstawionego rozliczenia, nie będą mieli możliwości rzeczowego odniesienia się do roszczenia. Zagadnienie to nie powinno być badane jedynie w merytorycznym rozstrzygnięciu i nie może być postrzegane jako związane wyłącznie z rozkładem ciężaru dowodu. Precyzyjne określenie żądania ma w sprawie kluczowe znaczenie także z uwagi na podniesione przez stronę pozwaną wpłaty i ujawniony – także dopiero na żądanie sądu - fakt opuszczenia lokalu. Dokładne określenie należności głównej (jej niespłaconych elementów, okresów, których dotyczą) umożliwi dokonanie obliczeń i poprawności żądania.

Zgodnie z przepisem art. 180 § 1 k.p.c. Sąd postanowi podjąć postępowanie z urzędu, gdy ustanie przyczyna zawieszenia.

Jako że obecne żądanie pozwu, odmienne i przekraczające to uprzednio cofnięte ze zrzeczeniem się roszczenia, nadal jest dotknięte nieuzupełnionymi brakami formalnymi, nie ustala przyczyna zawieszenia postępowania i brak jest podstaw do jego podjęcia,

Stosownie do treści art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszone z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy roku od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania.

Termin określony w art. 182 § 1 k.p.c. jest terminem ustawowym i nie podlega ani skróceniu ani przedłużeniu przez sąd.

Orzecznictwo, co do tego, czy sąd - umarżając postępowanie na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. – bada rzeczywiste przyczyny zawieszenia postępowania, czy też opiera się wyłącznie na wskazanej w postanowieniu o zawieszeniu postępowania przyczynie wstrzymania biegu sprawy, nie jest jednolite.

Z jednej strony wywodzi się, że użyte w tym przepisie słowo „umarza” oznacza, że sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu zawieszonego postępowania, jeżeli została spełniona wskazana w nim przesłanka. Jeżeli zatem w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania została wskazana przyczyna zawieszenia, to nie ma podstaw do weryfikowania jej na etapie umarżania zawieszonego postępowania. Taki obowiązek nie wynika ani z art. 182 § 2 k.p.c., ani z innych przepisów. W konsekwencji należy przyjąć, że prawomocne postanowienie o zawieszeniu postępowania - zawierające przyczynę zawieszenia - ma prejudycjalny charakter dla umorzenia postępowania (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lutego 2006 r., V CK 457/05, baza LEX – nr 421411). Umarżając postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98, OSP 1999, z. 10, poz. 176, z dnia 7 lutego 2003 r., III CK 276/02, baza Legalis - nr 229274, z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07, baza Legalis - nr 491923, z dnia 9 lutego 2006 r., V CK 457/05, baza Legalis - nr 179878 i z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07, baza Legalis - nr 491923). Pogląd ten zasadza się na uznaniu, że w kontradykcyjnym procesie cywilnym ciężar dbałości o swoje interesy spoczywa na stronach, a zaniechanie podjęcia określonych czynności procesowych wiąże się z ryzykiem wystąpienia niekorzystnym następstw.

Z drugiej zaś strony wskazuje się, że sąd nie jest związany podstawą prawną wskazaną w postanowieniu o zawieszeniu postępowania, będącą konsekwencją procesowych oświadczeń stron, jeśli z materiału dowodowego wynika, że inna była rzeczywista przyczyna zawieszenia postępowania, a sąd opierając się na oświadczeniach procesowych - sprzecznie z materiałem dowodowym - powołał zgodny wniosek stron, jako podstawę zawieszenia postępowania oraz, że akceptacja procesowych następstw nieprawidłowego zawieszenia postępowania, wywodzona z prawomocności formalnej i mocy wiążącej postanowienia o zawieszeniu, skutkowałaby pozbawieniem strony obrony jej praw (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., III CZP 8/85, baza Legalis - nr 24713 i z dnia 25 lutego 1985 r., III CZP 86/84, OSNC 1985, z. 11, poz. 168 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 1972 r., I CZ 45/72, OSNCP 1977, z. 12, poz. 238, z dnia 3 marca 1977 r., I CZ 20/77, OSNC 1977, z. 12, poz. 238, z dnia 14 września 1977 r., III CRN 194/74, OSP 1978, z. 4, poz. 80, z dnia 15 kwietnia 1983 r., IV PRN 4/83, OSNCP 1983, z. 10, poz. 167, z dnia 6 października 2010 r., II CSK 170/10, baza Legalis - nr 406120, z dnia 4 czerwca 2014 r., II CSK 561/13, OSP 2014, z. 12, poz. 117 czy z dnia 18 grudnia 2018 r., IV CZ 70/18, baza Legalis – nr 1856577).

Zawieszenie postępowania na mocy art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., na skutek niewykonania przez powoda zarządzeń uniemożliwiających nadanie sprawie biegu, niewątpliwie miało miejsce na gruncie niniejszej sprawy i nie było kwestionowane przez stronę powodową. Jako że w sprawie powód w dalszym ciągu nie sprecyzował należycie żądania a we wniosku o podjęcie zawieszonego postępowania pogłębił wątpliwości co do przedmiotu postępowania, nie ustala przyczyna zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. W terminie trzech miesięcy od zapadnięcia orzeczenia w tym przedmiocie powód nie złożył skutecznego wniosku o podjęcie postępowania. A przecież gdy podstawą zawieszenia postępowania była ta z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., powód z wnioskiem o podjęcie postępowania powinien połączyć dokonanie czynności umożliwiającej nadanie sprawie biegu, do której dokonania był wzywany pod rygorem zawieszenia postępowania (tak Jerzy Paszkowski, Komentarz do art. 182 (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1–50539. Tom I. red. dr hab. Tomasz Szancilo, Warszawa 2019, baza Legalis).

Co za tym idzie w ustawowo przewidzianym terminie sprawie nie można było nadać dalszego biegu i zaszyły warunki do jego obligatoryjnego umorzenia, na zasadzie art. 182 § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu nastąpiło w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c.

W oparciu o § 2 w zw. z § 3 i § 4 ust. 1-4 oraz § 8 pkt 2 i § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r., poz. 68), z uwzględnieniem nakładu pracy, wartości przedmiotu sprawy, wkładu pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie i stopnia zawikłaności sprawy, przyznano radcy prawnemu A. F. od Skarbu Państwa–Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 8856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanej A. B. z urzędu. Opłatę na poziomie 150% stawek minimalnych, określonych w § 8 pkt 2 i § 13 pkt 1 rozporządzenia (120 zł + 180 zł = 300 zł; 300 zł x 150% = 450 zł), przy uwzględnieniu, że w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłaty bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji (§ 4 ust. 4), podwyższono o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.

Sygn. akt I C 390/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 czerwca 2022 r.

1. pismo pełnomocnika powoda i pełnomocnika interwenienta ubocznego dołączyć do akt;
2. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron i interwenienta ubocznego oraz przedstawicielowi ustawowemu małoletniego pozwanego (z odpisem pisma pełnomocnika powoda z dnia 16 maja 2022 r. i pouczeniem).